

menkomst, straffes med Bøde eller Hæfte“ og, hvis han optræder med voldsom eller truende Adfærd, endog med Fængsel indtil 2 Aar. Det er jo ganske ubestemte Udtryk. Jeg tager et bestemt Eksempel fra Litteraturen. I Fru Marie Bregendahls Bog „Den gamle Provst“ fortælles der om et offentligt Møde, som afdøde Chresten Berg og N. I. Larsen afholdt i Fjends Herred i Jylland. N. I. Larsen havde talt, men Berg ikke. Saa kom den gamle Provst, han var ikke indbudt, han var Højremand, og da han havde hørt en ung Mand staa op og bralre noget paa Mødet, stod han op og holdt en pæn lille Dommedagsprædiken for det unge Menneske og sagde, at det var ikke noget at høre paa det letkøbte Tøjeri, og han sagde til Forsamlingen: I skal ikke høre paa alt dette, men gaa hjem og passe jeres Dont. Saa gik de hjem. Chresten Berg kom ikke til at tale. Provsten havde intet gjort, han optraadte paa et offentligt Møde, det var hans lovlige Ret, men han havde forstyrret et offentligt Møde, det er der ingen Tvivl om, den ene Taler kom ikke til at tale. Den gamle Provst kunde straffes, men det synes jeg, han var for god til. Det forekommer mig, at Udtrykkene i Lovforslaget burde ændres, saa at slige Ting ikke kan forekomme. Jeg vil slet ikke tale om, at den højtærede Justitsminister kunde optræde paa et kommunistisk Møde eller andre Møder og sige: Kære Børn, gaa hjem og forliges, der er ingen Mening i at staa og høre paa alt det Sludder, og hvis de paa-gældende saa virkelig lød Ministerens Røst og gik hjem, havde Ministeren forstyrret et lovligt Møde og kunde straffes derfor. Det er dog vist ikke heldigt.

Jeg skal lige nævne, at Begrebet Blasfemi ikke findes i Lovforslaget, hvad der sikkert er heldigt. Ikke blot efter Christian den Femtes Danske Lov, men efter Straffeloven af 1866 har vi meget strenge Bestemmelser med Hensyn til Blasfemi, men jeg tror, alle vil være enige om, at nu er den offentlige Menings Dom tilstrækkelig overfor dem, der vil forhaane Folks Gudsdyrkelse.

Der er i Forslaget optaget et Afsnit, §§ 146—159, om Forbrydelser i offentlig Tjeneste eller Hverv. Det er et af de Forhold, det — som jeg begyndte med at nævne — er blevet nødvendigt at lovgive om i vor Tid, men ikke var det i 1866, fordi der nu er opstaaet en hel Række offentlige Tjenester og Hverv, som det er nødvendigt at beklæde med Mænd, der virkelig vil varetage disse Tillidshverv paa en rigtig og god Maade, og som ikke forbyrder sig mod dem, hvis

Interesser de skal varetage. Det er naturligt, at der kommer bestemte Regler for, hvad der skal ske, hvis de ikke passer det, de er sat til.

I denne Forbindelse skal jeg ogsaa nævne Afsnittet: Dokument-, Mærke- og Varefalsk, §§ 172—181. Det er ogsaa Foranstaltninger, som er blevet nødvendige nu, men ikke var det tidligere. Jeg vil særlig henlede Opmærksomheden paa § 178 om Varefalsk: „Med Fængsel indtil 3 Aar eller under formildende Omstændigheder med Hæfte straffes den, der for at skuffe i Samhandelen gør Brug af Genstande, som uberettiget er forsynede med offentligt Stempel eller Mærke, der skal afgive Borgen for Genstandens Ægthed, Kvalitet eller Mængde“. I vor Tid, hvor der er mange Surrogater, mange kunstige Levnedsmidler, er det nødvendigt, at vi har baade denne Paragraf og en følgende Paragraf, nemlig § 181, hvor der tales om Salg af forfalskede Levnedsmidler. Det maa sikkert straffes, og jeg synes, det kunde straffes meget haardere og strengere, end her er Tale om, det er jo i Regelen meget vanskeligt at værne sig for Køberne, Forbrugerne. Jeg skal i denne Forbindelse nævne, at for disse Forbrydelser kan Næringsretten fratages vedkommende, ogsaa det synes jeg er meget godt. Det samme, at Næringsretten kan fratages vedkommende, gælder de Forbrydelser, som omtales i §§ 205—209; der er her Tale om at forlede Folk til Spekulationsforretninger eller at indbyde til Hasardspil, Væddemaal og andet lignende. Det forekommer mig uheldigt at tale om ulovligt Hasardspil, man bør finde et andet Udtryk for den Ting; naar man ogsaa har lovligt Hasardspil — det er meget kedeligt, at man har lovligt Hasardspil, det burde forbydes, men skal det vedblivende være saaledes, at enhver som helst Probenreuter, havde jeg nær sagt, der vil holde Hestevæddeløb eller Motorvæddeløb, kan faa Bevilling til at drive Hasardspil, bør man give det en anden Betegnelse end det ulovlige Hasardspil, man her vil straffe.

Jeg har faaet den særlige Opgave af et æret Medlem, der har et godt Hjerte, at nævne Dyrplageri. Dyrplageri omtales i § 199, jeg nævner det gerne, thi det er jo ganske meningsløst, saaledes som navnlig Heste meget ofte mishandles af Kuskene eller andre, der har med dem at gøre. Jeg vil dog meget forvare mig mod den Sentimentalitet, som meget ofte udvises; naar der f. Eks. tales om, at Damer ikke maa gaa med Fjer paa Hatten og andet, synes